

γλυκοτράγουδος επίθ. Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο τ ρ α γ ο υ δ ῶ. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.
Γ λ υ κ ο τ ρ α γ ο υ δ ι σ τ ῆ ς, τὸ ὅπ. βλ.

γλυκοτραγουδοῦσα ἡ, Κυκλ. — Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο τ ρ α γ ο υ δ ῶ διὰ τῆς παραγωγ.
καταλ. -οῦσα. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. Α. Παπαδόπ.,
εἰς Ἀθηνᾶν 37 (1925), 180 κ.έ. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

Αὕτη ἡ ὁποία τραγουδεῖ γλυκά, μελωδικά.

γλυκοτραγουδῶ Ἡπ. (Κόνιτς. κ.ά.) Κρήτ. Μακεδ.
(Καταφύγ.)—Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 48 Γ. Σουρῆ, Ἀπαντ.,
1.58 καὶ 176 Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 175 καὶ 224 Ε. Στρατουδ.,
Κρητ. Ἐμπνεύς., 23 Ε. Φραντζεσκ., Ἀριάδν., 91 — Λεξ.
Βάιγ. Πρω. Δημητρ. γλυκοτραγουδάω Α. Βαλαωρίτ. Ἔργα,
1,96 Ι. Πολέμ., Χειμώνανθ., 204 — Λεξ. Πρω. γλυκοτρα-
γῶ Μακεδ. (Πεντάλοφ.) γλυκοτραγουδιῶ Ἡπ. (Κόνιτς.) —
Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκοτραβουδῶ Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.)
Μέσ. γλυκοτραγουδεῖμαι Λεξ. Δημητρ. γλυκοτραγουδεῖ-
μαι Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. τ ρ α γ ο υ δ ῶ. Ὁ
τύπ. γ λ υ κ ο τ ρ α γ ο υ δ ῶ καὶ εἰς Βλαχ. καὶ Σομ.

1) Ἀμτβ., τραγουδῶ μελωδικά ἐνθ' ἄν. Ἀσμ.:

Κορίτς' ἀγγελοκάμωτο κ' ἐρωτοπληγμένο

᾿ς τὸ παραθύρι τοῦ γιαιλοῦ ἐγλυκοτραγουδοῦσε

Ἡπ.

Συχοπιχάλιζε ὁ Θεός, κί ὁ νιός γλυκοτραβούδα,
ἐζούλεψεν ὁ Χάροντας καὶ πάγει νὰ τὸν πάρη

Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Κ' ἐκεῖ πού 'κά'δαν κ' ἔφαινε κ' ἐγλυκοτραβουδοῦσε
αὐτόθ.

Ἡ μιὰ λαλαεὶ τὸν ταμπουρά κ' ἡ-γι-ἄλλη τὸ μπουζούκι
κ' ἡ τρίτη-ν-ἡ μικρότερη παίζει μετὸν ἀφέντην,
παίζοντας καὶ διαβαίνοντας καὶ γλυκοτραγουδιώντας
Ἡπ. (Κόνιτς.) || Ποιήμ.

Καὶ 'κειὸς τηράει τὸν οὐρανὸ καὶ γλυκοτραγουδάει
Α. Βαλαωρ., Ἔργα 2,91.

Τί θανμαστή ἀφέλεια!... ἀπ' τὸ ποτάμι βγαίνει
ἐμπρός ᾿ς τὰ μάτια τῶν ἀνδρῶν καὶ γλυκοτραγουδεῖ
Γ. Σουρῆς, Ἀπαντ., 1.176.

Νά 'χα, πουλλί, τὴ χάρη σου καὶ τὰ φτερά σου,
χωρὶς νὰ ἔχανα στιγμὴ, ἀμέσως θὰ πετοῦσα
καὶ ᾿ς τὸ παραθυράκι της θὰ γλυκοτραγουδοῦσα
Ι. Πολέμ., ἐνθ' ἄν., 204.

᾿Σ τὴ μέσ' ἔβαλε βάσαρμo, ᾿ς τὸ γῦρο ἔβαλε μόσκο,
νὰ τρώμε καὶ νὰ πίνωμε, νὰ γλυκοτραγουδοῦμε
Ε. Φραντζεσκ., ἐνθ' ἄν. 2) Μετβ., ἐξυμνῶ τινα εἰς τραγούδια
ἢ ποιήματα. Φ. Πανᾶς, ἐνθ' ἄν., 224 — Λεξ. Δημητρ. Πρω.:
Γλυκοτραγούδησε τὴν πεθαμένη κόρη — τὴν ἀγάπη του
Λεξ. Δημητρ. Γλυκοτραγουδήθηκε ἡ Παναγία — ὁ χαμὸς
τῆς Πόλης — ἡ ἐμορφιὰ τῆς κόρης αὐτόθ. || Ποιήμ.

᾿Ολα τοῦ κόσμου τὰ καλὰ νὰ γλυκοτραγουδήσης
ἀφ' οὗ ἐκείνην, Μοῦσα μου, ἐκείνην θὰ ὑμνήσης
Φ. Πανᾶς, ἐνθ' ἄν., 224.

γλυκοτράπεζο τό, Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ οὐς. τ ρ α π έ ζ ι.

Τὸ πρῶτον τραπεζί, ἥτοι τὸ γεῦμα, εἰς τὸ ὅποιον
προσκαλούμενοι συντρώγουν οἱ μνηστευμένοι.

γλυκοτραχανᾶς ὁ, Πελοπν. (Κλουτσίνοχ. Κονάκ. Λεῦ-
κτρ. Παιδεμέν. Τρίκκ. Τσερ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ οὐς. τ ρ α χ α ν ᾶ ς.

Ὁ γ λ υ κ ᾶ ς τ ρ α χ α ν ᾶ ς, ἥτοι ὁ ἐκ γλυκέος γάλα-
κτος παρασκευαζόμενος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐξ ὀξίνου,
τὸν ξ ι ν ο τ ρ α χ α ν ᾶ ν· διὰ τὴν παρασκευὴν του ἀναμει-
γνύεται (π ν ί γ ε τ α ι) κοπανισμένo σιτάρι εἰς βρασμένον γά-
λα Κλουτσίνοχ. Παιδεμέν.: Νὰ φᾶς παῖδάκια ἀσπρήδα με
γλυκοτραχανᾶ, δὲ θὰ δὲ ξεχάσης σ' οὔλη σου τὴ ζήση Παι-
δεμέν. β) Ἐδεσμα ἐκ γάλακτος καὶ ἀλεύρου Λεῦκτρ. Τσερ.
Συνών. ζ α μ π λ α ρ ί κ ο ς, κ ο υ σ κ ο ῦ σ ι, π λ ι γ ο ῦ ρ ι,
ρ α ν τ ι σ τ ῆ (βλ. λ. ρ α ν τ ι σ τ ὅ ς), τ ρ α χ α ν ᾶ ς,
χ ὅ ν τ ρ ο ς.

γλυκοτρέμω Γ. Ψυχάρ., Τὰ δύο ἀδέρφ., 8 καὶ 458
Ρωμαίικ. Θέατρ., 61 Ταξιδ³, 34 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. τ ρ έ μ ω.

Σείομαι, πάλλομαι, τρέμω ἀπαλὰ ἐνθ' ἄν.: Γλυκοτρέμουν
τ' ἀστέρια — τὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ Λεξ. Δημητρ. Ἐνα
ρυνάκι πού γλυκοτρέμει καὶ τρέχει, ἕνα λάφι πού πηδάει, ἕνα
δέντρο πού κουβεντιάζει Γ. Ψυχάρ., Ρωμαίικ. Θέατρ., 61.
β) Σκιρτῶ ἐξ ἡδονῆς ἢ εὐχαριστήσεως: Θὰ κυριέψης τίς
καρδιές καὶ θὰ τίς κάμης νὰ σ' ἀγαποῦν καὶ νὰ γλυκοτρέμουν,
ὅταν ἀκούσουν τ' ὄνομά σου Γ. Ψυχάρ., Ταξιδ³, 34. Τότες
ἄρχιζε τούτη ἡ ἀγάπη νὰ γλυκοτρέμη ᾿ς τὴν καρδιά του Γ.
Ψυχάρ., Τὰ δύο ἀδέρφ., 8.

γλυκότρεχος επίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. πληθ. γλυκότρεχα
Κρητ. — Δ. Σολωμ., Γυν. Ζάκ., (ἐκδ. Γ. Ν. Παπανικο-
λάου, Α', 1970, 671).

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ρ. γ λ υ κ ο τ ρ έ χ ω.

Ὁ τρέχων ἢ ὁ ρέων κτλ. ἡρέμως ἐνθ' ἄν.: Ἐτζί ἐγὼ ἔφθα-
σα στὸ κελλί τοῦ Ἀγίου Λύσιου παρηγορημένος ἀπὸ τές μυ-
ρωδιές τοῦ κάμπου, ἀπὸ τὰ γλυκότρεχα νερά καὶ ἀπὸ τὸν
ἀστρόβολον οὐρανὸ Δ. Σολωμ., ἐνθ' ἄν. || Ἀσμ.

Καὶ σὲ γλυκότρεχα νερά εἴχασί με ποτίσει
Κρήτ.

γλυκοτριανταφυλλιά ἡ, ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ οὐς. τ ρ ι α ν τ α φ υ λ -
λ ι ᾶ.

Τὸ φυτὸν Ροδῆ ἢ δίφορος (Rosa bifera) τῆς οἰκογ. τῶν
Ροδιδῶν (Rosaceae).

γλυκοτριαντάφυλλο τό, ἐνιαχ. — Σ. Περεσιᾶδ.,
Σκλάβ., 32.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ οὐς. τ ρ ι α ν τ ᾶ φ υ λ -
λ ο.

Ὁ καρπὸς τῆς γ λ υ κ ο τ ρ ι α ν τ α φ υ λ λ ι ᾶ ς, τὸ
ὅπ. βλ.: Ποιήμ.

Βρέ, τὴ διαστρούλα, τὴν ἀλ'πού... ᾿Ωστε πού λέμε,
Βλάση,

τὰ γλυκοτριαντάφυλλα ἐπήγανε καὶ ἤρθαν
Σ. Περεσιᾶδ., ἐνθ' ἄν.

γλυκότριχος επίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ οὐς. τ ρ ί χ α.

Ἐπὶ χοίρου, ὁ ἔχων λεπτὰς, μαλακὰς τρίχας (ὁ ὅποιος
παχαίνει εὐκολώτερον, δι' ὃ καὶ λέγεται οὕτω). β) Μεταφ.,
ἐπὶ ἀγροῦ, ὁ ἔχων χῶμα εὐκόλως καλλιεργούμενον. Πβ.
ἀ μ μ ὅ τ ρ ι χ ο ν χ ω ρ ᾶ φ ι ν, δ ί τ ρ ι χ ο ν χ ω ρ ᾶ -
φ ι ν.

